

10 e Kamer

Nr. 161/03
VAN HET PARKET

Nr. 96048
VAN HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

PRO JUSTITIA
Beroep in cassatie
door
dd. 17/11/2004

4 november 2005

not.66.26.5147/96/3 van het Openbaar Ministerie en als herstellvorderende overheid:

De stedenbouwkundig inspecteur, bevoegd voor het grondgebied van de provincie , in naam van het Vlaams Gewest, met kantoor gevestigd te

tegen:

Nr. , handelaar, geboren
, wonende te ;

Beklaagd van : te) van op of rond 1 september 1992 tot op datum bevel tot dagvaarding:

Bij inbreuk op art. 44 §1-1°, 64, eerste, tweede en vijfde lid, en 65 van de Wet van 29.3.1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en vanaf 25.3.1997 geformuleerd in de artikelen 42 §1,1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid, en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22.10.1996, door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen : gebouwd te hebben, een grond -gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd) in casu :

een loods/berging/stal opgericht en instandgehouden te hebben verharding aangelegd te hebben en een stal achter de aangelegde verharding opgericht te hebben en dit alles instandgehouden te hebben.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde (ligging-gemeente, straat, nummer of plaatselijke benaming)

1.

aard en oppervlakte : landgebouw - 43 ca - gr. warenh. - 25a 82ca

wijk en nummer van het kadaster :

2.

aard en oppervlakte : weiland - 44a 99ca wijk en nummer van het kadaster

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als :

, geboren , handelaar
wonende te

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 15 januari 2003, 17de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Geeft aan de stedenbouwkundig inspecteur bevoegd voor het grondgebied van de provincie , in naam van het Vlaams Gewest, met kantoor gevestigd in de , akte van zijn vrijwillige tussenkomst inzake;

Veroordeelt de beklaagde tot een geldboete van (100 frank, gedeeld door 40,3399, met 1990 opdecimen verhoogd ≈) € 495,79;

Zegt dat de herstellvordering zonder voorwerp is geworden;

Veroordeelt de beklaagde tot de gerechtskosten deze begroot op: € 73,15;
Legt bovendien aan de veroordeelde een vergoeding op van € 25;

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van € 10, met 40 opdecimen verhoogd, € 50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, nl. door de beklaagde eenmaal deze som;

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van één maand.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 28 januari 2003 door de vrijwillig tussenkomende partij.
- 29 januari 2003 door het Openbaar Ministerie.

*

*

*

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester , advocaat aan de balie te

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van , advocaat-generaal,

de herstellende overheid in haar eisen bij monde van meester
loco meester, beiden advocaat aan de balie

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.
2. De kwalificatie van de te last gelegde feiten dient als volgt te worden verbeterd:

"te

Bij inbreuk op art.44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997 en vanaf 24 maart 1997 bij inbreuk op art.42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake,

A. van 1 september 1992 tot en met 1 september 1996:

- 1. het bouwen van een metalen loods van 19 m op 19,90 m (gebruikt als winkel- en opslagruimte),*
- 2. het bouwen van een berging in metselwerk van 4,05 m op 6,44 m,*
- 3. het bouwen van een gesloten stal in metselwerk van 3,87 m op 11,15 m,*
- 4. het aanbrengen van een betonverharding van 6,44 m op 19 m,*

B. van 2 september 1996 tot en met 5 augustus 1999:

het in stand houden van de onder A.1 tot en met 4 omschreven toestand".

Van deze verbetering werd aan de beklaagde kennis gegeven.

De aldus verbeterde telastlegging heeft betrekking op dezelfde feiten als deze die aan de oorspronkelijke dagvaarding ten grondslag liggen.

3. Het Hof dient ambtshalve na te gaan of de te last gelegde feiten nog steeds een misdrijf uitmaken.

Zoals aan de beklaagde werd gesignaleerd maakt het in onderdeel A te last gelegde feit thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet

houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), hierna genoemd DORO.

Het artikel 146, 3° lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van instandhouden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het in onderdeel B te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu nog strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dit is een agrarisch gebied met bijzondere waarde, kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO.

4. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof zijn de onderdelen A, 1 tot en met 4, en B van de telastlegging, zoals hiervoor onder 2 nader omschreven, lastens de beklaagde bewezen.

Op geen enkel ogenblik in de betrokken periodes beschikte de beklaagde over de vereiste niet geschorste bouwvergunning.

5. De feiten die aan de onderscheiden onderdelen van de telastlegging ten grondslag liggen zijn in hoofde van de beklaagde de uiting van éénzelfde strafbare gedraging en maken slechts één misdrijf uit.

De straf thans voor het misdrijf bepaald verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2, al.2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

De beklaagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en jarenlang, meer bepaald in de periode vermeld in het bewezen verklaarde onderdeel B van de telastlegging, in stand gehouden. Het feit dat regularisatievergunningen werden aangevraagd en het gevolg dat deze hebben gehad (zie hierna onder 6.1) doen hieraan geen afbreuk en maken ook geen verzachtende omstandigheden uit.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft de beklaagde al die tijd in landschappelijk waardevol agrarisch gebied totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijke commerciële belangen. Hij loog hiertoe de aannemer uitdrukkelijk voor dat hij over een bouwvergunning beschikte; dat hij dan ook maar enigszins in dwaling zou zijn gebracht door de overheid blijkt helemaal niet. Slechts een omvangrijker effectieve geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom een passende bestraffing, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de wettelijke voorschriften ter zake dient te houden. In het voordeel van de beklaagde houdt het Hof hierbij rekening met het tijdsverloop sedert het tijdstip waarop de wederrechtelijke werken werden uitgevoerd.

Het Hof houdt hierbij tevens rekening met het feit dat het misdrijf deels vóór, deels na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in art.29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens voormelde artikelen 2 en 4, 1° lid van de Wet van 26 juni 2000 te worden bepaald op € 10, te vermeerderen met 45 opdecimes tot € 55, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

6.1. Bij brief van 30 november 1998 met bijlage (stukken 8, 9a, 9b en 10) vorderde de toenmalige gemachtigde ambtenaar krachtens art. 68 § 1.a van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 het herstel van de plaats in de vorige toestand door afbraak van de loods, de berging en de stal en het verwijderen van de verharding. Een eerste regularisatieaanvraag leidde niet tot een niet geschorste vergunning.

Een tweede zogenaamde regularisatieaanvraag leidde tot een beslissing van de bestendige deputatie van de Provincieraad van Oost-Vlaanderen van 9 september 1999 waarbij een vergunning werd verleend die grotendeels (zie hierna onder 6.4.1) de wederrechtelijk tot stand gebrachte constructies vermeld in onderdeel A van de verbeterde telastlegging betreft. De bevoegde Vlaamse minister vernietigde op 29 februari 2000 weliswaar deze beslissing, maar zijn beslissing werd op haar beurt bij arrest van 14 november 2001 van de Raad van State vernietigd. De vernietiging steunt op het feit dat de beslissing van de minister laattijdig was; dit impliceert dat er geen nieuwe beslissing van de minister diende te komen maar dat, zoals

overwogen door de Raad van State "de beslissing van 9 september 1999 van de bestendige deputatie haar rechtsgevolgen herneemt".

Bij brief van 26 juli 2002 (stukken 45, 46 en 47 procedurebundel eerste aanleg) deelde de stedenbouwkundige inspecteur voor het Vlaamse gewest, in vervanging van de stedenbouwkundige inspecteur van Oost-Vlaanderen, mee dat "het aangewezen was" dat voormelde beslissing van de bestendige deputatie door de rechter op haar wettigheid zou worden getoetst krachtens art. 159 van de Grondwet; hij "behoudt" de herstellvordering er van uitgaande dat de rechter de beslissing van de deputatie onwettig zal bevinden om de redenen die hij in zijn brief aanhaalt. Deze vordering handhaafde de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur voor de eerste rechter en zet hij als eiser tot herstel ook voor het Hof voort.

6.2. Een wettig bevonden regularisatievergunning doet de herstellvordering vervallen.

Niettegenstaande de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur autonoom beslist over de te vorderen herstelmaatregel is hij gebonden door de niet ingetrokken, niet vernietigde en niet door de rechter onwettig bevonden beslissing van de bestendige deputatie. De wettigheidstoetsing is immers door artikel 159 van de Grondwet ontzegd aan de administratieve overheid; dit voorschrift geldt enkel voor de met rechtspraak belaste organen en niet voor het actief bestuur en het is toepasselijk op de zelfs niet-reglementaire beslissingen van het bestuur en op de administratieve handelingen, ook al zijn zij van individuele aard. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur is, zoals elk orgaan van het bestuur dat niet rechtsprekend optreedt, gehouden de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen toe te passen. De stedenbouwkundige inspecteur voor het Vlaamse Gewest in zijn voormelde brief van 26 juli 2002 en de gewestelijke inspecteur in zijn vordering voor de eerste rechter en voor het Hof houden hier terdege rekening mee. Zoals blijkt uit de vermelding in voormelde brief dat het met betrekking tot de beslissing van de bestendige deputatie "... aangewezen is ... de rechter te laten oordelen of dit besluit moet worden toegepast dan wel buiten beschouwing moet worden gelaten" wordt de herstellvordering slechts opnieuw geformuleerd onder de voorwaarde dat de rechter de beslissing van de bestendige deputatie onwettig zou bevinden.

6.3. Wat betreft de stal nader vermeld in onderdeel A.3 van de telastlegging is het zo dat de vergunning van de bestendige deputatie van 9 september 1999 erop betrekking heeft; de beslissing van de bestendige deputatie, die steunend op het ingesteld onderzoek vaststelt dat het om een stal gaat die "klein" is en "kadert in een agrarisch gebruik" is wettig. De herstellvordering met betrekking tot deze stal is derhalve vervallen.

6.4.1. Wat betreft de metalen loods, de berging in metselwerk en de verharding vermeld respectievelijk in de onderdelen A.1, 2 en 4 van de telastlegging is het vooreerst zo dat de vergunning van de bestendige deputatie van 9 september 1999 wel betrekking heeft op de berging en de verharding maar niet integraal op de loods. De aanvraag en de vergunning betreffen immers een kleinere loods, die tot stand zou worden gebracht door gedeeltelijke afbraak van de wederrechtelijk opgerichte loods zodat de afstand tot de perceelsgrens van minder dan 1 meter zou worden gebracht op 5 meter. De beslissing van de bestendige deputatie doet derhalve,

afgezien van de vraag naar de wettigheid van de beslissing op dit punt, de herstellvordering met betrekking tot de loods in de mate dat zij zich bevindt op minder dan 5 meter van de linker perceelsgrens niet vervallen.

6.4.2. Art.159 van de Grondwet dat het Hof verplicht de algemene provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe te passen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen maakt geen onderscheid tussen de handelingen die het beoogt; het is toepasselijk op de zelfs niet reglementaire beslissingen van het bestuur en op de administratieve handelingen, ook al zijn zij van individuele aard. Op grond van deze grondwettelijke bepaling heeft het Hof de macht en de plicht na te gaan of de besluiten, reglementen of verordeningen waarvan de toepassing in het geding is, met de wetten overeenstemmen. De door dit artikel aan het Hof toegekende bevoegdheid betreft de controle van zowel de interne als de externe wettigheid van de administratieve akten, waaronder de naleving van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. De opportuniteit van de beslissing mag door het Hof niet worden beoordeeld.

De beslissing van de bestendige deputatie met betrekking tot de metalen loods, de berging in metselwerk en de verharding bevat geen draagkrachtige motieven.

Vooreerst is het zo dat de constructies zijn gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, wat volgens art.15.4.6.1 van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen meebrengt dat de constructies de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar mogen brengen. Welnu, de beslissing van de bestendige deputatie bevat geen enkele motivering in feite of in rechte over de verenigbaarheid van de betrokken constructies met de schoonheidswaarde van het landschap.

Ten overvloede kan worden vastgesteld dat het verder zo is dat de constructies geen agrarisch bedrijf of deel ervan zijn. In agrarisch gebied zijn ook para-agrarische bedrijven toegelaten. De bestendige deputatie sluit zich met betrekking tot het begrip para-agrarisch bedrijf aan bij de rechtspraak van de Raad van State volgens dewelke het woord in de spraakgebruikelijke betekenis moet worden beschouwd en dat er moet onder worden verstaan bedrijven waarvan de activiteit onmiddellijk aansluit bij de landbouw en erop afgestemd is, zonder dat het een grondgebonden karakter moet hebben en zonder uitsluiting van industriële, commerciële of ambachtelijke bedrijven. De bestendige deputatie stelt evenwel niet met zoveel woorden vast dat de constructies een para-agrarisch bedrijf uitmaken of een deel ervan; de enkele feitelijke vaststellingen die hierop betrekking hebben dat het "aanbouwannex" (dit is de loods) "een uitbreiding is van de voorliggende winkelruimte en hierin de verkoop van veevoeders en meststoffen geschiedt" en dat "de winkelruimte, verharding en berging in functie staan van een commercieel bedrijf gespecialiseerd in land- en tuinbouwproducten en aanhorigheden, als uitbreiding van de voorliggende zaak, opgericht in woongebied" brengen niet mee dat sprake is van een activiteit die "onmiddellijk" aansluit bij de landbouw of erop afgestemd is; de overweging waarin verwezen wordt naar het advies van de administratie Land ondersteunt evenmin de beslissing vermits in het advies uitdrukkelijk is gesteld dat de bestemming van de constructies strijdig is met de agrarische bestemming.

De afwezigheid van draagkrachtige motieven brengt mee dat de beslissing van de bestendige deputatie met betrekking tot deze constructies onwettig is en buiten toepassing moet worden gelaten en er van uit dient gegaan te

worden dat er geen regularisatievergunning is. De strijdigheid met de wet moet niet "onmiskienbaar" zijn.

6.4.3. Het onwettig bevinden van de beslissing van de bestendige deputatie op voormelde gronden, waarover partijen op de terechtzitting van 21 oktober 2005 tegenspraak hebben gevoerd, brengt als zodanig niet mee dat de vooraf gestelde herstellvordering met betrekking tot de loods, de berging en de verharding herleeft. Het komt toe aan de bestuurlijke overheid om krachtens haar beoordelingsvrijheid en binnen de grenzen van de wettelijkheid te beslissen over de herstellvordering.

Terzake is het zo dat de betrokken bestuurlijke overheid haar beslissing nopens de herstellvordering voor het geval de rechter de regularisatievergunning onwettig zou bevinden, wat het geval is voor zover zij de voormelde constructies betreft, reeds heeft laten kennen in de voormelde brief van 26 juli 2002, in conclusies voor de eerste rechter en in pleidooien voor het Hof; opnieuw wordt het herstel van de plaats in de vorige toestand gevorderd, met de verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel.

6.4.4. De loods, de berging en de verharding werden niet verwijderd en er werd voor deze constructies geen regularisatievergunning verleend waarvan het Hof toepassing zou mogen maken. Het herstel van de wederrechtelijke toestand veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf, wat betreft deze constructies, is derhalve nog nodig om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen.

Tot de hernieuwde herstellvordering met betrekking tot deze constructies werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskienning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het staat niet aan het Hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen.

De keuze voor de vordering tot herstel van de plaats in de vorige toestand is afdoende gemotiveerd met de juridische overweging dat het goed gelegen is in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied en de feitelijke overweging dat de commerciële bestemming die geen agrarisch of para-agrarisch karakter heeft met die bestemming strijdig is. De gegevens van het dossier laten niet toe te stellen dat de zienswijze van de stedenbouwkundige inspecteur dat de constructies geen agrarisch of para-agrarisch bedrijf zijn of er geen deel van uitmaken onjuist is. De ingeroepen gegevens tonen niet aan dat sprake is van een zeer na (dit is 'para' of 'naast') aan de landbouw in de ruime zin van het woord betrekking hebbende activiteit. Op de terechtzitting van het Hof verklaarde de beklagde dat naast granen ook tuinmeubelen, bloempotten, planten en andere goederen werden verkocht en dat zijn cliënteel voor 80 % bestond uit particulieren en 20 % groothandel, hiermee land- en tuinbouwers bedoelend.

De beklagde minimaliseert het belang van de planbestemming; in het geheel van de voorschriften die het behoud of het herstel van een goede ordening van de ruimte beogen is zij wezenlijk. De inbreuk betreft een zwaarwichtige en, zonder het herstel van de plaats in de vorige toestand onherstelbare inbreuk op een essentieel stedenbouwkundig voorschrift inzake de planologische bestemming.

Gelet op de bewuste keuze van de beklaagde de constructies tot stand te brengen zonder de vereiste vergunning, het gegeven dat hij inmiddels naa eigen zeggen aanpalende grond in woonzone heeft kunnen aankopen en vergunning heeft bekomen om in het woongebied uit te breiden, breng mee dat, in weerwil van hetgeen in conclusies wordt aangevoerd en mede gelet op de termijn hierna verleend om tot het herstel over te gaan, deze vordering tot herstel van de plaats in de vorige toestand geen onredelijke lasten oplegt.

Kortom, de hernieuwde vordering is niet kennelijk onredelijk; het blijkt niet dat zij steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

6.4.5. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de vorige toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de beklaagde in de periode vermeld in onderdeel B van de bewezen verklaarde telastlegging om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagde om hiertoe zelf over te gaan. De toekenning van een dwangsom mag voor de overheid geen alibi vormen om blijvend stil te zitten; hierna wordt daarom een bedrag bepaald boven het welke geen dwangsom meer zal worden verbeurd.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagde reeds kon overgaan tot het herstel van de plaats in de vorige toestand en de ruime termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

38, 40, 41, 65 Strafwetboek,

162, 182, 190, 194, 210, 211 en 211bis Wetboek van Strafvordering,
1385bis ev. Gerechtelijk Wetboek,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 23 van het KB van 19 december 2003,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen,

ontvangt de hogere beroepen en er ten gronde over oordelend:

wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastleggingen zoals hiervoor vermeld onder 2,

veroordeelt de beklaagde voor de verbeterde telastleggingen tot een geldboete van € (500, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 2 478,94 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 10, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 55, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

verklaart de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vervallen voor zover zij betrekking heeft op de stal vermeld in onderdeel A.3 van de verbeterde telastlegging,

beveelt aan de beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te ..., nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand door afbraak van de voormelde metalen loods, berging in metselwerk en betonverharding binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in die mate in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en /of het college van burgemeester en schepenen van ... van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 75 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, met dien verstande dat boven een bedrag van € 50 000 geen dwangsom meer zal worden verbeurd,

veroordeelt de beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het Openbaar Ministerie bepaald op € 73,15 in eerste aanleg en op € 38,25 in beroep.

Kosten:

Afschriften:	14,25
Opstelrecht ber.bekl.:	
Dagvaarding:	20,52

	<u>34,77</u>
+ 10 % :	3,48

Totaal :€ 38,25

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **4 november 2005.**

Aanwezig :

1, kamervoorzitter,

, raadsheer, bij bevelschrift van de Eerste

Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om plaatsvervangend raadsheer op het oogenblik van de uitspraak te vervangen.

raadsheer op het oogenblik van de uitspraak te vervangen, deze laatste wettig verhinderd zijnde de uitspraak bij te wonen van dit arrest waarover hij mee heeft beraadslaagd; (art; 779 al.2 Ger. Wetboek);

1, raadsheer,

; advocaat-generaal,

griffier;

Goedgekeurd doorhaling van ☐ nietige lijn(en) en ☐ nietige woord(en):